

Weikop: Den højtærede justitsminister fandt, at det ændringsforslag, jeg har stillet, på visse punkter var uklart. Ja, jeg har jo ikke været medlem af udvalget og har derfor ikke haft mulighed for indgående at drøfte og gennempløje disse ting, sådan som udvalgets medlemmer har haft det. På den anden side mener jeg, at mit forslag er enkelt og let forståeligt. Selvfølgelig kan enkelte punkter i det drøftes, det er jeg enig i, men jeg mener, at det, jeg foreslår, er velegnet til at tjene sit formål.

Jeg har da også forstået, at den højtærede justitsminister under drøftelserne af mit forslag har givet udtryk for, at hvis mindretallets forslag, justitsministerens forslag, ikke bliver vedtaget, vil ministeren anbefale at stemme for mit forslag. Det kan jeg kun tage som en anerkendelse af, at det i virkeligheden er et forslag, som der er god fornuft i, og det takker jeg den højtærede justitsminister for.

Når den højtærede justitsminister dernæst hævder, at mit forslag, hvis det vedtages, ikke vil standse droskekrigen, så kan jeg kun delvis være enig med den højtærede minister. Een ting er i alt fald sikker, og det er, at hvis mindretallets forslag, det forslag som den højtærede justitsminister anbefaler, bliver vedtaget, er det helt givet, at der bliver en så skarp begrænsning, at der vel ikke bliver krig mellem lillebiler og taxa, som der er nu, men der bliver en krig for alle de mennesker, der står udenfor og hverken kan få lillebil eller taxa; der opstår noget helt nyt, nemlig den begrænsning, som jeg er imod.

Den højtærede justitsminister spurgte, om mit forslag betød en antalsbegrænsning med hensyn til vogne, der skulle kunne få adgang til at tage fri hyre. Min tanke er ganske enkelt denne: der kan f. eks. her i København anmeldes så og så mange vogne, som kan tages i betragtning, når behovet skal dækkes; så kan i en vis periode alle vogne sættes ind, eller man kan sætte dem delvis ind — det er altsammen, som jeg sagde i mit første indlæg, et spørgsmål om organisering. Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg har den tro, at kommunalbestyrelserne er så fornuftige, at de vil formå sammen med politiet at skabe en ordening, som først og fremmest går ud på at hindre, at der sker færdselsmæssigt uhel-

dige ting, og dernæst — hvad jeg lægger afgørende vægt på — går ud på på rette måde at betjene publikum med hensyn til personbefordringen.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg sige til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, at vi jo ikke her i landet har — jeg ved ikke, om man har det noget sted — en så udbygget færdselsstatistik, at man kan analysere den og se, i hvilke tilfælde hastigheden og den alene har været årsagen til ulykker. Når jeg har vendt mig imod den hastighedsbegrænsning, det ærede medlem går ind for, er det med den dobbelte begrundelse, at den dels ingen vejledning giver den motorkørende, dels efter min bedste overbevisning ikke kan virke i retning af at sænke antallet af ulykker. Det ærede medlem må jo være klar over, at det stigende antal motorkøretøjer kommer til at spille ind.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om de motorsagkyndige og politiet. Nu svækkes det ærede medlems standpunkt ikke ved, at han formentlig står alene med det. Dog vil jeg gerne sige, at de erfaringer, vi foreløbig har høstet med erfarne politifolk, der er sat ind på denne opgave, udelukkende har været gode, og jeg mener det berettiget at betvivle, at det er nødvendigt for dem, der skal bedømme en køreprøve, at have en så vidtgående teknisk indsigt, som de motorsagkyndige har. Det kunne måske også forlede dem til at stille tekniske spørgsmål, som ikke er rimelige.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro var inde på det samme spørgsmål som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, nemlig færdselsulykkernes antal. Det ærede medlem stillede spørgsmålet på den måde: Hvis dette her nu ikke hjælper, hvad da? Jeg forstod, at det ærede medlem i første omgang spurgte, om vi andre da ville acceptere hans synspunkt med hensyn til en hastighedsbegrænsning, og at det ærede medlem dernæst modererede sit spørgsmål derhen, om vi ville medvirke til at tilvejebringe yderligere midler for at kunne nedbringe ulykkestallet. Herpå vil jeg svare: ja, naturligvis; det må være en forpligtelse for os alle. Men der er en ting, jeg vil understrege overfor det ærede medlem, og det er, at jeg ikke tror på, at hastighedsbegrænsning får nogen